



IV Assemblea diocesana



La gran trobada dels cristians del bisbat de Lleida, per debatre i proposar línies de present i futur.

Sota el lema:

La nostra qualitat espiritual. Viure en fraternitat

Dissabte 18 de maig, de 9.30 a 13.30 h

Casa de l'Església (Acadèmia Mariana)

**PARTICIPA!
LA TEVA PRESENCIA
ENS ENRIQUEIX!**

IX Trobada de Formació de catequistes



El dissabte 13 d'abril, durant tot el matí, un bon grup de catequistes de la Diòcesi es van trobar a l'IREL per participar en una jornada formativa. Aquesta va començar amb una pregària, la lectura de l'evangeli del dissabte, seguida del desenvolupament dels tallers. Aquest any se'n van oferir tres:

- **Taller de contes**, en el qual els catequistes van prendre consciència de la importància de la veu, les postures, la motivació, el començament i el final del conte i, en definitiva, tot allò que resulta necessari per tal que aquest recurs doni un bon resultat. Vàrem veure com Jesús, per mitjà de les paràboles, també n'explicava.

- **Taller de pregària**, en el qual vam valorar la motivació, l'ambient interior i exterior, la concentració i tot allò que ens ajuda al diàleg amb Jesús. Va ser una manera pràctica d'ajudar l'infant a mira dins d'ell i, d'aquesta manera, ajudar-lo a obrir-se al Senyor.

- **Taller de mandales**, a través de les quals podem ajudar l'infant a entendre i aprofundir en el significat del Pàrenostre, l'Ave Maria, el Credo... Per finalitzar, es van presentar una sèrie de pàgines web on poder trobar tot tipus de recursos per a la catequesi, des de música a jocs, vídeos...

Va ser una jornada en la que tots vam aprendre molt.

Delegació de Catequesi

AJUDANT A VIURE

No ens és permessa l'abstenció



Els cristians tenim l'encàrrec de Jesús a l'Església Apostòlica: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19). L'Església universal, la diocesana, la parròquia, la família cristiana han d'acomplir aquest encàrrec aprofitant-se a les persones concretes amb les seves circumstàncies particulars i oferir-los la bona notícia de Jesús, convidant a incorporar-se i viure en la seva comunitat de batejats. Com deien Pere i Joan: «No podem callar allò que hem vist i escoltat» (Act 4,20). És a dir, no ens és permès cap tipus d'absentisme i hem de mantenir explícitament la nostra oferta de vida, la que hem descobert en Jesús mort i ressuscitat.

Tanmateix, hi ha unes consideracions importants a tenir en compte. Els imperis s'han imposat generalment per la força i els productes van obrir-se camí a base de competitivitat, però la fe cristiana ho ha de fer «per la niciesa de la predicació» i «la bogeria de la Creu», com diu l'apòstol Pau, i situant-nos en aquesta òptica tan original de Jesús que «essent Déu... es va fer no res».

És un plantejament que cal que els cristians pensem a fons, tenint clara consciència de la nostra debilitat i evitant tot tipus de supèrbia, de triumfalisme, d'afany de domini o superioritat en les relacions quotidianes amb els nostres conciutadans... («duem aquest tresor en vasos de terrissa per tal que aparegui clarament de qui ens ve la força»). Cal que visquem la nostra fe així, essent «signes» d'una realitat que ens supera i ens transcendeix i que, a la vegada, ens empeny a ser en el món interpel·lant «oportuna i inoportunament», ens facin cas o no, ens vingui bé o no. L'apòstol Pau diu: «Ai de mi si no evangelitzés!» (1Cor 9,16).

Hem d'anunciar Jesús amb paraules i obres, amb signes i testimoniatge, mirant d'encomanar una manera de viure. Però la condició per fer-ho de manera creïble i interpel·ladora, convidant a creure als altres, és la pròpia fe viscuda personalment. Cal ser de debò un seguidor de Jesús, seduït per Ell i unit a la comunitat dels seus seguidors. Hem d'assumir com a pròpies les opcions, els valors, les actituds i els comportaments de Jesús, i actualitzar-los en la nostra concreta situació de vida. Sabem que aquest «seguiment» és exigent i l'assumim gradualment, pas a pas. És compatible amb la nostra fragilitat però no amb les «rebaixes» ni amb la incoherència crònica i l'ambigüitat.

Segons els nivells d'intensitat i d'explicitació de l'anunci, hi pot haver graus i maneres..., però evangelitzar és tot allò que fem per apropar el misteri de Jesucrist a qui no creu. I, encara que sigui una acció particular, mai actuem en solitari ni a títol personal, sinó l'Esperit que actua en l'Església hi és present i actiu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida



ENTREVISTA



ARTURO SAN AGUSTÍN

De Benet a Francesc

De *Benedicto a Francisco* (Fragmenta Editorial) és el títol del darrer llibre del periodista Arturo San Agustín, que va viure el canvi de Pontificat a Roma, «en viu i en directe». San Agustín, que confessa que «mai no havia escrit una crònica amb tanta intensitat» com aquesta, felicita l'Església per haver sabut comunicar bé el doble esdeveniment renúncia-elecció.

Què valora més del papa Francesc?

La primera sorpresa va ser descobrir que el coneixia. Va ser a Buenos Aires, i vaig comprovar que era un home compromès amb els pobres i valent davant els poderosos. Que es tranquil·litzin alguns: no és un ingenu, sinó algú que es pensa molt les coses; i que les sap comunicar. Vam parlar durant més d'una hora i al final li vaig dir que «l'entrevistaria quan fos Papa». Confio que compleixi la seva paraula! De moment, li he fet arribar el llibre i una samarreta del Barça signada per Leo Messi.

Què explica en el llibre?

Tot el que va passar des de la renúncia de Benet XVI fins a l'entrada de Francesc, dia a dia. He pogut accedir a importants cardenals, a teòlegs i a italians influents vinculats al Vaticà. A més, com que coneixia el Papa, l'he pogut retratar des d'una certa experiència.

Què canviarà en l'Església amb Francesc?

Crec que, a poc a poc, s'anirà descobrint la gran importància de Benet XVI, un papa potser bastant desconegut. També crec que començarà a canviar allò que no és substancial; però sospito que molts periodistes, no necessàriament creients, que l'han rebut amb grans aplaudiments, potser se sentin decebuts quan comprovin que Francesc s'assemblarà bastant al seu predecessor.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Cal fer els «miracles de petit voltatge»



L'acció de caritat de tota l'Església ha de ser continuadora, en la mesura del possible, de l'acció guardadora de Jesús. L'acció de l'Església ha d'arribar fins a tocar el miracle, fins al llindar mateix del miracle, si vol ser continuadora de la missió de Jesús, que deixava entreveure que el Regne ja començava a ser present en el món. En efecte, gairebé és tan miraculós que Jesús doni la vista al cec com que la caritat de l'Església i dels homes i dones de bona voluntat acabin amb la fam del món, o que doni sentit de comunitat als qui es troben sols.

Però els homes no en podem fer, de miracles. Cal que confiem de debò en les promeses fetes repetidament pel mateix Jesús, segons les quals quan demanem alguna cosa al Pare en nom de Crist, el Pare ens la concedirà. Cal unir l'acció de la caritat amb la pregària humil i confiada per tal que s'estableixi la comunicació viva entre Déu que s'inclina amb amor i les persones que creixen humilment en ell.

A la persona humana li cal l'actitud receptiva del do de Déu, però també l'actitud activa, perquè fa i ha de fer allò que li toca de fer, ni que sigui mínim. A vegades aquest mínim —dir *si*— és un màxim, com en el cas de Maria.

Així trobarem el punt d'unió tradicional entre pregària i acció. Així donarem pas als «miracles de petit voltatge».

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones.*
Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Els llocs del diàleg: l'Atri dels Gentils



Finalment, per facilitar el diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats cal explicitar també els escenaris: on dialoguem? En el discurs que Benet XVI pronuncià davant la cúria romana el 21 de desembre de 2009 es presenten dos escenaris, l'atri dels gentils i l'areòpag, que poden resultar paradigmàtics a l'hora de dialogar amb les noves espiritualitats.

El món d'avui necessita l'obertura representada per aquests dos espais des d'on és possible impulsar un diàleg fecund que ajudi a madurar les espiritualitats emergents i que permeti alhora actualitzar la tradició cristiana.

Arran del discurs de Benet XVI sobre l'atri dels gentils, s'han celebrat diverses trobades promogudes pel Pontifici Consell de la Cultura, dirigit pel cardenal Gianfranco Ravasi. La darrera d'aquestes trobades es va celebrar a Barcelona els dies 17 i 18 de maig de 2012 entorn del lema «Art, bellesa, transcendència» i culminà en un acte a la Sagrada Família.

L'actitud de diàleg i cooperació entre creients i no creients no és nova. No comencem de zero. Cal abandonar la demonització dels no-creients o la consideració de la fe com a signe d'endarreriment cultural. Quan l'objectiu és la convivència i la mútua cooperació (*mutuum consortium*), les diferències, en comptes de separar, poden enriquir.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern.*
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall,
Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (3)



La millor pedagogia per a la pregària és la dificultat. Quan tenim veritables problemes o estem apurats per una malaltia o per una desgràcia, no costa gens de pregar. Quan estem afeixugats connectem de seguida amb Déu, que és la nostra vida, la nostra salvació. No hi ha res més contrari a la pregària i a la vida cristiana que la comoditat, el benestar material o l'aburguesament. La pobresa, l'abnegació, fins i tot el fracàs o la humiliació són camins que faciliten la pregària molt més que l'èxit, el confort o la lloança. Per això, els pelegrinatges a peu són tan apropiats per pregar, perquè ens fan cansar, ens fan sentir febles i necessitats.

La sobrietat, el despullament, el dejuni són també elements que ajuden a la pregària, perquè ens fan sentir el nostre desemparament. Els millors orants de la Bíblia són els malalts, cecs, leprosos, sords..., que saben que no es poden donar la salut a si mateixos i per això supliquen. Quan Jesús ens ensenya a pregar, ens ensenya a suplicar —totes les frases del Parenostre són peticions— potser perquè a base de demanar esdevenim més pobres.

Una altra llei de la pregària és la perseverança i la insistència, com la viuda pesada de l'Evangeli davant del jutge injust. Cal pregar sempre, sense defallir. Quan la pregària ens és eixuta o àrida tenim tendència a abandonar-la amb l'excusa de qualsevol activitat *urgent*, per això és important fixar-se un temps per realitzar-la: mitja hora, una hora, i mai escurçar el temps passi el que passi.

La pregària és com la respiració: si deixem de fer-ho, ens morim.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL



Accés al Breviari

- 13.** **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33]. M. D. de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.
- 14.** **Dimarts** [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15, 9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.
- 15.** **Dimecres** [Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.
- 16.** **Dijous** [Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17, 20-26]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Germer, bisbe.
- 17.** **Divendres** [Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21, 15-19]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.
- 18.** **Dissabte** [Ac 26,16-20.30-31 / Sl 10 / Jn 21, 20-25]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí.
- 19.** **✠ Diumenge vinent**, de Pentecosta: [Ac 2,1-11 / Sl 103 / Rm 8,8-17 (o bé: 1Co 12,3b-7. 12-13) / Jn 14,15-16.23b-26 (o bé: Jn 20,19-23)]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.;

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan resuscitè el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt». Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»



L'Ascensió del Senyor. Il·lustració de la Bíblia de Sant Lluís (s. XIII)

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

Que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder para nosotros, los que creemos, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, potestad, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro. Y todo lo puso bajo sus pies, y lo dio a la Iglesia como cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que lo acaba todo en todos.

▶ Conclusión del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,46-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Así estaba escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se predicará la conversión y el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto. Yo os enviaré lo que mi Padre ha prometido; vosotros quedaos en la ciudad, hasta que os revistáis de la fuerza de lo alto.»

Después los sacó hacia Betania y, levantando las manos, los bendijo. Y mientras los bendecía se separó de ellos, subiendo hacia el cielo. Ellos se prostraron ante él y se volvieron a Jerusalén con gran alegría; y estaban siempre en el templo bendiciendo a Dios.

COMENTARI

Mentre els beneïa fou endut al cel



Al capítol 24, l'evangeli de Lluc ens reporta el relat de la tomba buida, l'aparició del Ressuscitat als dos caminants d'Emaús i al grup dels Onze després. És en el si d'aquesta darrera aparició als Onze i als seus companys que Jesús dona les instruccions que trobem en aquest passatge que llegim avui.

Primer de tot trobem una referència a les Escripures. Camí d'Emaús havia obert el ulls als dos caminants perquè compreguessin les Escripures; ara també explica als seus el contingut nuclear de les Escripures: 1) que el Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia; 2) que calia predicar en nom

d'ell la conversió i el perdó dels pecats. Ambdós nuclis resumeixen també tot l'evangeli de Lluc: mentre la passió i la resurrecció concentren tota l'existència de Jesucrist, l'anunci de la conversió i del perdó dels pecats concentren el seu missatge. Els deixebles, i també nosaltres, en som testimonis de tot això.

En segon lloc trobem una nova promesa del do de l'Esperit Sant, el poder que vindrà del cel, el do del Pare. És la segona referència, després de la que comentàvem la setmana passada; i és que la tercera part de la Pasqua apunta tota ella cap a la Pentecosta.

Al final de tot, ja fora de la ciutat de Jerusalem, Jesús s'acomia dels seus deixebles tot beneint-los amb les mans esteses, el signe jueu de la benedic-

ció que la nostra litúrgia ha recuperat en les solemnitats. L'evangeli de Lluc comença al temple, quan el sacerdot Zacaries, que ha rebut l'anunci del naixement de Joan, en sortir del santuari no pot beneir el poble perquè ha quedat mut. A la fi del relat evangèlic, és Jesús qui beneeix els seus deixebles mentre surt d'aquest món, endut cap a la glòria de Déu.

I esclata l'alegria. La partença de Jesús no els omple de tristor sinó d'una alegria que el mou a anar al temple —on havia començat l'evangeli— per donar gràcies a Déu. Jesús ens ha deixat com a signes de la seva presència: les Escripures, l'Esperit Sant, la seva benedicció i una alegria que es perllonga més enllà de la Pasqua.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

VI. Cal viure la fe



ANY DE LA FE 2012

«Ressuscità el tercer dia d'entre els morts». Diguem-ho cantant, joi-sos: Crist ha ressuscitat! Més enca-ra: ell és la resurrecció. Jesús diu a Marta: «Jo sóc la resurrecció i la vi-da: qui creu en mi, encara que mo-ri, viurà, i tot aquell qui és viu i creu en mi no morirà mai. Ho creus això? Ella li contestà: Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món». Per què no refem aquesta conversa amb Jesús?

Pel Baptisme hem ressuscitat amb Crist. Cal emprendre una vida nova. Per al batejat, el pecat és una cosa antiquada, és cosa de «l'home vell». La vida nova es caracteritza per un estil nou: un no al pecat, un sí a Déu i als germans. Són les promeses del baptisme. Cal viure-les.

Un no al pecat, a tot pecat. Un sí a Déu, que es concreta en un sí cordial a l'Església, Mestre i Mare per voluntat de Crist; en un sí, afectuós i constant, als qui viuen al voltant nostre; en un sí al deure de cada dia: estudi, treball; en un sí a la societat que espera —i hi té dret— la nostra col·laboració; en un sí a tota persona necessitada d'afecte, comprensió i ajuda.

És un estil nou. És l'únic estil que pot transformar el món. En el baptisme vam rebre una vida nova. Però tota vida requereix un desenvolupament. És imprescindible l'exercici. Exercici de virtuts, diguem-ne «gimnàstica espiritual». Davant una lloança, ens sentim afalagats. La fe em diu que això no em posa ni em treu res. No m'hi entretindrà. Davant d'un menyspreu, quedem disgustats. Vaig de nou a la fe, i acabaré donant-li gràcies a Déu per semblar-me més a Crist, menyspreat i calumniat. Amb aquesta «gimnàstica» creix la vida nova del baptisme. Fent actes de fe, arribaré a viure vida de fe.

Mn. J.R. Ezquerria

Visita al Sr. Bisbe amb motiu de la Primera Comunió

El passat dilluns 8 d'abril, tots els infants del Col·legi Episcopal que enguany fem la Primera Comunió



hem anat a fer una visita al nostre bisbe al Palau Episcopal. Hem anat en dos grups per no ser tanta gent de cop.

Hem passat una estona entretinguda dialogant amb el Sr. Bisbe sobre coses de la Comunió i de Jesús. Li hem pogut fer preguntes sobre ell i la tasca que fa, i ell també ens ha preguntat sobre el significat de rebre Jesús en la Comunió.

Equip de catequistes

Jornada de Formació d'Hospitalaris



L'Hospitalitat de Lourdes, juntament amb la Delegació diocesana de Missions, ha organitzat recentment un matí de formació adreçat als hospitalaris. L'objectiu ha estat el de donar sentit evangèlic al servei de voluntariat en el seu pelegrinatge a Lourdes.

El Sr. Ramon Maria Reig, president de l'Hospitalitat, inicià l'acte amb unes paraules sobre el lema de l'any: «Lourdes, una porta de la fe». Seguidament, la Sra. Antonieta Mateus, directora del Col·legi Episcopal, oferí la seva ponència sota el títol «Lourdes i la Missió de l'Església».

Després de les paraules de la delegada de Missions, Sra. Caritat Mercadé, sobre el testimoniatge evangelitzador de Lourdes, la Sra. Mercè Guasch, delegada diocesana de Salut de Tarragona, compartí el seu testimoni de vida com a hospitalària.

Delegació de Missions

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 12 de maig. Ascensió del Senyor:**
—Jornada Mundial dels Mitjans de Comunicació Social.
- **Dimarts, 14 i dimecres 15 de maig:**
—Trobada de la CET a Loreto (Tarragona).
- **Dijous, 16 de maig:**
—17 h, visita dels confirmands de Seròs al Sr. Bisbe.
- **Divendres, 17 de maig:**
—12.15 h, visita del Sr. Bisbe als confirmands del col·legi Terraferma.
—17 h, visita dels confirmands de la parròquia d'Alpicat al Sr. Bisbe.
—20 h, confirmacions dels alumnes del col·legi Arbellà a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Dissabte, 18 de maig:**
—9.30 h, IV Assemblea Diocesana, a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
—Convivència vocacional (18/19) a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
—20 h, confirmacions a la parròquia de Sant Martí.
- **Diumenge, 19 de maig. Pentecosta:**
—11 h, Eucaristia a la parròquia Verge dels Pobres (Secà de Sant Pere).



Pentecosta

Celebració de l'Eucaristia, promoguda per l'Apostolat Seglar.

Pquia. Verge dels Pobres, Secà de Sant Pere.

Diumenge 19 de maig, a les 11 hores.

AYUDANDO A VIVIR

No se nos permite la abstención

Los cristianos tenemos el encargo de Jesús a la Iglesia Apostólica: «Id, pues, a todos los pueblos y haced discípulos míos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado» (Mt 28,19). La Iglesia universal, la diocesana, la parroquia, la familia cristiana deben cumplir este encargo acercándose a las personas concretas con sus circunstancias particulares y ofrecerles la buena noticia de Jesús invitando a incorporarse y vivirla en su comunidad de bautizados. Como decían Pedro y Juan: «No podemos callar lo que hemos visto y oído» (Hech 4,20). Es decir, no nos está permitido ningún tipo de absentismo y debemos mantener explícitamente nuestra oferta de vida, la que hemos descubierto en Jesús muerto y resucitado.

Sin embargo, hay unas consideraciones importantes a tener en cuenta.

Los imperios se han impuesto generalmente por la fuerza y los productos se abren camino a base de competitividad, pero la fe cristiana debe hacerlo «por la

necedad de la predicación» y «la locura de la Cruz», como dice el apóstol Pablo, y situándonos en esta óptica tan original de Jesús que «siendo Dios... se despojó de sí mismo».

Es un planteamiento que los cristianos necesitamos pensar a fondo, teniendo clara conciencia de nuestra debilidad y evitando todo tipo de soberbia, de triunfalismo, de afán de dominio o superioridad en las relaciones cotidianas con nuestros conciudadanos... («Llevamos este tesoro en vasos de barro para que aparezca claramente de quién nos viene la fuerza»). Es necesario que vivamos nuestra fe así, siendo «signos» de una realidad que nos supera y nos trasciende y que, a su vez, nos empuja a estar en el mundo interpelando «oportuna e inoportunamente», nos hagan caso o no, nos venga bien o no. El apóstol Pablo dice: «¡Ay de mí si no evangelizare!» (1Cor 9,16).

Debemos anunciar a Jesús con palabras y obras, con signos y testimonio, tratando de contagiar una manera de vivir. Pero la condición para hacerlo de manera creíble e interpeladora, invitando a creer a los de-

más, es la propia fe vivida personalmente. Hay que ser un seguidor de Jesús de verdad, seducido por Él y unido a la comunidad de sus seguidores. Debemos asumir como propias las opciones, los valores, las actitudes y los comportamientos de Jesús, y actualizarlos en nuestra concreta situación de vida. Sabemos que este «seguimiento» es exigente y lo asumimos gradualmente, paso a paso. Siempre será compatible con nuestra fragilidad, pero no con las «rebajas» ni con la incoherencia crónica y la ambigüedad.

Puede haber grados y maneras, según los niveles de intensidad y de explicitación del anuncio, pero evangelizar es todo lo que hacemos para acercar el misterio de Jesucristo a quien no cree. Y, aunque sea una acción particular, nunca actuamos en solitario ni a título personal, sino que el Espíritu, que actúa en la Iglesia, está presente y activo.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737